

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 6. 1. 2011, č. j. MMB/0008310/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 6. 1. 2011, č. j. MMB/0008310/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 712 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil platební výměr vydaný dne 11. 11. 2010

Úřadem městské části Brno - Vinohrady (dále též „správce poplatku“) pod č. j. BVIN 7826/2010/FIN/Chvi. Tímto platebním výměrem správce poplatku za období 1. 7. 2010 - 30. 9. 2010 vyměřil žalobci za 13 ks technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí na území městské části (v herně ZENIT, Brno, Žarošická 26) místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 9/2010“), ve výši 62 716 Kč.

[2] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že nemá pochybnosti o obsahu i srozumitelnosti předmětných ustanovení zákona o místních poplatcích. Technickým zařízením je prakticky cokoli, od těch nejjednodušších nástrojů po nejsložitější přístroje. Za „jiné technické zařízení“ ve smyslu zákona je pak třeba považovat každé technické zařízení, jehož pomocí je možné provozovat sázkové hry. „Jiným technickým herním zařízením podléhajícím místnímu poplatku“ je každé technické zařízení, k jehož provozování musí provozovatel obdržet povolení od Ministerstva financí. Obecný pojem použil zákonodárce úmyslně proto, aby došlo ke zpoplatnění veškerých herních zařízení.

[3] Povolení Ministerstva financí podléhá každé koncové zařízení centrálního loterního systému, přičemž i změna povolení je povolením, má jeho náležitosti a právní následky. Bez vydání této změny (rozšíření, doplnění) povolení by žalobce nemohl příslušná koncová zařízení centrálního loterního systému provozovat.

[4] Není nutné zkoumat technickou stránku provozování centrálního loterního systému a vzájemnou vazbu mezi ním a koncovým zařízením, jedná se o problém právní, nikoli technický. Ve vztahu k § 10a zákona o místních poplatcích je podstatné, zda se jedná o (technické) zařízení sloužící k provozování (uskutečňování) sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí. Koncová zařízení centrálních loterních systémů tyto podmínky nepochybně splňují. Názor správních orgánů je podpořen rovněž záměrem zákonodárce vyplývajícím z průběhu projednávání předmětné novelizace zákona v Parlamentu České republiky.

[5] Dále žalovaný uvedl, že o protiústavnosti předmětného právního předpisu dosud nerozhodl Ústavní soud, jedná se tedy o předpis platný a pro orgány veřejné správy i ostatní subjekty závazný.

[6] Žalobce v odvolání netvrdil, že by byl poplatek vyměřen za zařízení, která by nebyla provozována, proto se žalovaný nezabýval námitkou ohledně obsahu metodického sdělení Ministerstva financí.

[7] Žalovaný na rozdíl od žalobce neviděl možnost jiného výkladu předmětných ustanovení zákona, proto nebyl dán důvod pro postup dle zásady *in dubio pro libertate*. Místní poplatky nemají ekvivalentní charakter, za jejich uhrazení poplatník neobdrží žádnou přímou protihodnotu, obec pak není zavázána vynaložit výnos z těchto poplatků v přímé souvislosti s činnostmi, za něž je poplatek vybírán.

[8] V závěru napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správnost výše vyměřeného poplatku ani konkrétní vady řízení nebyly v odvolání namítány.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[9] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), § 15, § 32 a § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a § 114 odst. 1, 2 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

[10] Žalovaný rovněž nepřihlédl k doplnění odvolání, které bylo správci poplatku dodáno dne 4. 1. 2011, tedy před vydáním rozhodnutí. V tomto podání přitom žalobce uvedl zcela nové argumenty a doplnil tak odvolání zásadním způsobem. S těmito novými, stěžejními odvolacími důvody se žalovaný nevypořádal.

[11] K věci samé pak žalobce namítl, že za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[12] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[13] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[14] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[15] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat. Na tuto zásadu žalobce upozorňoval již v rámci řízení u správce poplatku, který se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[16] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[17] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality, zákazu zneužití pravomoci a volného hodnocení důkazů. Z platebního výměru není v rozporu s § 32 zákona o správě daní a poplatků zřejmé, komu je poplatek vyměřován. Výrok platebního výměru měl obsahovat označení konkrétních zařízení, která jsou zpoplatněna. Pokud tuto specifikaci obsahuje až odůvodnění rozhodnutí, je zde riziko, že za stejná zařízení bude poplatek požadován opětovně.

[18] Platební výměr je nepřezkoumatelný, jelikož jeho odůvodnění není určité a srozumitelné. Správce poplatku neuvedl stručně a jasně důvody pro vydání rozhodnutí.

[19] Na základě pouhého ohlášení s výhradou, jímž žalobce sdělil správci poplatku, že dle jeho názoru jím provozovaná zařízení nepodléhají poplatkové povinnosti, nelze o poplatkové povinnosti rozhodnout. Z rozhodnutí rovněž vyplývá, že jeho podkladem bylo šetření, o kterém však nebyl sepsán protokol ani učiněn záznam. Platební výměr tak postrádal jakékoli důkazy o zjištěném skutkovém stavu. Správce poplatku si měl vyžádat konkrétní povolení týkající se zařízení umístěných v jeho obvodu.

[20] Poplatek byl vyměřen mj. za 2 ks zařízení typu magic games, takový typ zařízení však žalobce nikdy neprovozoval a není uveden ani v příslušných rozhodnutích Ministerstva financí. Žalobce provozuje zařízení typu magic lotto.

[21] Výše místního poplatku pak nebyla stanovena ve správné výši. Za dvě zařízení měl být místní poplatek vyměřen až od 22. 9. 2010, tedy za dobu 9 dní, v poměrné výši (dle čl. 5 vyhlášky č. 9/2010) á 490 Kč. Celkově tak měl být místní poplatek vyměřen ve výši 55 980 Kč.

[22] Správce poplatku ve svém rozhodnutí uvedl, že poplatku podléhá každý povolený přístroj až do chvíle ohlášení trvalého ukončení provozu. Vyhláška č. 9/2010 však stanoví, že poplatková povinnost zaniká dnem trvalého ukončení provozu. Je zřejmé, že tyto okamžiky se

od sebe mohou lišit, odůvodnění tedy bylo rozporuplné a nejasné. Zavádějící a nesrozumitelné bylo též poučení o splatnosti poplatku ode dne povolení k provozování.

[23] Jelikož vznikly pochybnosti o výši poplatku, měl správce poplatku žalobce vyzvat k odstranění pochybností ve smyslu § 43 zákona o správě daní a poplatků.

[24] Vyhláška č. 9/2010, na základě které bylo o poplatku rozhodnuto, není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Především její články 5, 6 a 7 neodpovídají zákonné úpravě, příp. jsou nesrozumitelné. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení. Vůči adresátům této vyhlášky není postaveno na jisto, zda je poplatková povinnost vázána na provozování výherního hracího přístroje či jiného technického hracího zařízení nebo na povolení Ministerstva financí. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit. Nejasná je též úprava splatnosti poplatku.

[25] Žalobce dále zpochybnil závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010 jednak ohledně samotného vymezení pojmu jiného technického herního zařízení, jednak z hlediska toho, zda předmětem poplatku je zařízení povolené či provozované.

[26] Žalobce rovněž obšírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povolovaných Ministerstvem financí“. Dle žalobce byla tato novela tzv. přílepkem.

[27] Žalobce se domníval, že vady rozhodnutí správce poplatku byly natolik závažné, že způsobují nicotnost tohoto aktu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[28] Ve vyjádření k žalobě žalovaný v první řadě uvedl, že se objektivně nemohl vypořádat s tvrzeními obsaženými v doplnění odvolání, jelikož je neměl v době vydání rozhodnutí k dispozici. Platební výměr byl žalobci doručen dne 15. 11. 2010. Žalobcovo odvolání obdržel správce poplatku dne 3. 12. 2010, žalovanému jej správce poplatku doručil dne 30. 12. 2010. Dne 4. 1. 2011 (ve 14:33 hod.) bylo správci poplatku doručeno do datové schránky doplnění odvolání zpracované právním zástupcem žalobce. Dne 5. 1. 2011 toto podání převzal příslušný útvar správce poplatku, který následujícího dne (ve čtvrtek 6. 1. 2011) zpracoval jeho postoupení žalovanému. Téhož dne, 6. 1. 2011, vydal žalovaný rozhodnutí o odvolání, které bylo dne 7. 1. 2011 ve 13:33 hod. doručeno žalobci prostřednictvím datové schránky. Žalovanému pak bylo doplnění odvolání s průvodním dopisem správce poplatku doručeno v pondělí 10. 1. 2011.

[29] V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že správce poplatku neměl povinnost oznamovat žalobci, že jeho odvolání bylo postoupeno k vyřízení odvolacímu orgánu. Současně u správce poplatku nedošlo ke zbytečným odkladům ve smyslu § 113 odst. 3 daňového řádu při postupování žalobcovu podání žalovanému. Žalovaný se tak objektivně nemohl vypořádat

s tvrzeními obsaženými v doplnění odvolání. Za současné právní úpravy nese odvolatel riziko, že jeho doplnění odvolání podané ke správnímu orgánu prvního stupně po více než měsíci od podání vlastního odvolání, může být odvolacímu orgánu doručeno až po vydání rozhodnutí o odvolání. V daném případě by bylo možno správci poplatku vytknout pouze to, že k postoupení žalobcova podání nevyužil datovou schránku.

[30] K věci samé žalovaný zejména setrval na tom, že poplatek byl vyměřen v souladu se zákonem. Ve vztahu k povinnosti platit předmětný místní poplatek je podstatné, zda se jedná o zařízení (technické) sloužící k provozování či uskutečňování sázkových her, které je možné provozovat pouze na základě povolení Ministerstva financí. Funkčním celkem je přitom každé koncové zařízení ve spojení s centrální jednotkou. Rozhodnutí obou správních orgánů mají dle žalovaného veškeré zákonné náležitosti. Správce poplatku vyměřil místní poplatek na základě ohlášení žalobce a skutečnosti, že poplatek nebyl včas uhrazen. Místní šetření provedené v herně ZENIT nepřineslo žádná jiná zjištění než ta, která již byla správci poplatku známa z ohlášení žalobce, na poplatkovou povinnost tak nemělo žádný vliv. Pokud jde o výši poplatku, zohlednil správce poplatku u dvou sporných zařízení datum, kdy byla povolena, nikoli datum zahájení jejich provozu. Poplatku tak podléhala po dobu 69 dnů. Postup dle § 43 zákona o správě daní a poplatků nepřicházel v dané věci v úvahu, situace totiž byla sporná pouze po právní stránce. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[31] Žalovaný současně navrhl spojení předmětné věci s věcí vedenou zdejší soudem pod sp. zn. 29 Af 13/2011. Soud však, vzhledem ke skutkovým odlišnostem, naplnění podmínek pro spojení věcí dle § 39 odst. 1 s. ř. s. neshledal.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[32] Žalobce v replice upozornil na to, že dle zásady součinnosti jej měl správce poplatku o postoupení odvolání vyrozumět. Dále uvedl, že žalovaný uplatnil nepřipustně rozšiřující výklad pojmu „technické herní zařízení“. Své stanovisko, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Při změně, resp. rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací. Žalobce též poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, ze kterého je zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení. Za nutnou součást odůvodnění platebního výměru pak žalobce považoval konkretizaci předmětu poplatku, tedy dostatečnou specifikaci jiného technického herního zařízení, minimálně výrobním číslem, typem a umístěním.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[33] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná.**

[34] Než bylo možné přistoupit k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí, bylo nutné posoudit správnost procesního postupu správních orgánů. Ze správního spisu vyplynulo, že platební výměr byl vydán dne 11. 11. 2010 a doručen žalobci dne 15. 11. 2010. Proti němu žalobce podal dne 2. 12. 2010 odvolání, které bylo správci poplatku doručeno dne 3. 12. 2010. Po zpracování bylo odvolání správcem poplatku postoupeno žalovanému a doručeno mu bylo dne 30. 12. 2010. Žalobce své odvolání doplnil podáním ze dne 4. 1. 2011, toto doplnění došlo správci poplatku prostřednictvím datovou schránky v úterý 4. 1. 2011. Správcem poplatku bylo doplnění odvolání dne 6. 1. 2011 postoupeno poštou žalovanému, jemuž dle doručky došlo v pondělí 10. 1. 2011. Mezitím však již žalovaný o odvolání rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím. V záhlaví tohoto rozhodnutí je mimo jiné uveden údaj: „DATUM: 2011-01-06“. Rozhodnutí bylo žalobci (žalovaný neměl v té době informaci o zastoupení žalobce advokátem) doručováno prostřednictvím datové schránky. Z doručky je zřejmé (ID zprávy: 34382474), že datová zpráva byla podána dne 7. 1. 2011 ve 13:26:09 hod. a žalobci byla doručena (oprávněný uživatel se přihlásil) téhož dne ve 13:33:24 hod.

[35] Žalovaný o podaném odvolání rozhodoval již za účinnosti daňového řádu (jeho úprava je však ve vztahu k níže uvedenému v zásadě shodná s dřívější úpravou v zákoně o správě daní a poplatků). Podle jeho § 111 odst. 2 může odvolatel do doby, než je rozhodnutí o odvolání vydáno, odvolání měnit, doplňovat nebo vzít zpět. Pokud může být podle citovaného ustanovení odvolání doplněno do doby, než je o něm rozhodnuto, znamená to, že do této doby musí být doplnění odvolání doručeno odvolacímu orgánu tak, aby se o důvodech obsažených v doplnění odvolání reálně dozvěděl a mohl se s nimi vypořádat, jak mu ukládá § 116 odst. 2 daňového řádu. Tak se však v dané věci nestalo, přičemž tuto skutečnost nelze vzhledem k výše shrnutým skutkovým okolnostem přičítat k tíži žalobce.

[36] Zákon neukládal správci poplatku informovat žalobce o postoupení odvolání žalovanému. Žalobce tedy, neinformován o postoupení původního odvolání, veskrze logicky a zcela legitimně adresoval doplnění odvolání správci poplatku. Učinil tak ostatně pouhé tři pracovní dny poté, co bylo původní odvolání doručeno žalovanému. Správce poplatku obdržel doplnění odvolání dne 4. 1. 2011 ve 14.33 hod. prostřednictvím datové schránky. Po převzetí písemnosti příslušným útvarem bylo nezbytné žalobcovo podání zpracovat. Výsledkem tohoto zpracování pak bylo postoupení doplnění odvolání poštou žalovanému (datum odeslání není ze správního spisu patrné, ale lze se domnívat, že tak bylo učiněno buď 6. nebo 7. 1. 2011), jemuž bylo doručeno dne 10. 1. 2011.

[37] Po správci poplatku zajisté nelze (s přihlédnutím k pracovní vytíženosti, nutným organizačně-technickým úkonům a povinnosti řádně se zabývat podáním účastníka řízení) požadovat, aby veškerá podání odvolatele automaticky přeposílal odvolacímu orgánu v rádech hodin či do druhého dne. Je-li však takovým podáním doplnění odvolání, je na straně správního orgánu prvního stupně vzhledem k zákonné úpravě možnosti doplňování odvolání nutná určitá ostražitost. Lze si tak představit v podstatě bezprostřední např. telefonické upozornění nadřízeného orgánu na skutečnost, že správce poplatku obdržel doplnění odvolání s tím, že je se svým stanoviskem postoupí bez zbytečného odkladu odvolacímu orgánu (§ 113 odst. 3 daňového řádu). Zde je třeba uvést, že v daném případě předkládací zpráva neobsahovala žádná stanoviska k odvolacím důvodům, ale jednalo se pouze o formální průvodní dopis. Správce poplatku navíc zcela v rozporu s § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném pro projednávanou věc, doručoval doplnění odvolání žalovanému poštou, ačkoliv sám doplnění odvolání obdržel prostřednictvím datové schránky.

[38] Zásada součinnosti osob zúčastněných na správě daní a správce daně se v odvolacím řízení uplatňuje proporcionálně v souvislosti se zásadou hospodárnosti řízení a s přihlédnutím k tomu, že správce daně (poplatku) postupuje bez zbytečných průtahů. Situace, kdy je správci poplatku doručeno doplnění odvolání, které již bylo postoupeno odvolacímu orgánu, je specifická a vyžaduje od správce poplatku rychlé jednání, aby se zabránilo situacím, jako je ta v souzené věci.

[39] Objektivně vzato se doplnění odvolání dostalo do dispozice správních orgánů již dne 4. 1. 2011, přičemž rozhodnutí o odvolání žalovaný vydal až dne 7. 1. 2011 (nikoli tedy dne 6. 1. 2011, jak uvádí žalovaný – pro určení data vydání rozhodnutí je dle § 101 odst. 2 daňového řádu určující okamžik, kdy byl učiněn úkon k jeho doručení a tento byl dle doručenký učiněn až dne 7. 1. 2011). Kvalita pružnosti či rigidity komunikačního mechanismu mezi správním orgánem a orgánem odvolacím nemůže jít k tíži odvolatele. Opačný přístup by byl přístupný nepřipustným manipulacím s podáními účastníků řízení ze strany správních orgánů (čímž soud netvrdí, že by v daném případě správní orgány postupovaly účelově).

[40] Žalovaný tedy vzhledem k vadnému postupu správce poplatku neměl v době svého rozhodování k dispozici žalobcem včas podané doplnění odvolání a proto na odvolací námitky v něm uvedené v napadeném rozhodnutí nereagoval, tato vada je však logicky přičitatelná jemu. Pro posouzení věci je ovšem za této situace podstatné, zda toto pochybení mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí. Soud shledal, že v daném případě tomu tak bylo. Předmětné doplnění odvolání nebylo pouhým zopakováním již namítaného, ale přineslo zcela nové odvolací důvody, jež žalovaný v odůvodnění rozhodnutí v rozporu s § 116 odst. 2 daňového řádu nijak nevypořádal.

[41] V odvolání ze dne 2. 12. 2010 žalobce namítal protiústavnost zákonodárné procedury při schvalování novely zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, kterou byl novelizován i zákon o místních poplatcích. Dále namítal, že interaktivní videoloterní terminály nejsou kompaktní a funkčně nedělitelné, a tudíž nemohou spadat pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Dále zpochybňoval metodické sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010. Především pak nesouhlasil se závěry, že poplatku podléhá povolené zařízení bez ohledu na okolnost provozování.

[42] V doplnění odvolání ze dne 4. 1. 2011 žalobce kromě již uplatněných námitek upozornil na to, že Ministerstvo financí nemá pravomoc k vydání povolení provozování jiného technického zařízení, tudíž žádné „jiné technické herní zařízení“ nemůže podléhat místnímu poplatku ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Dále měl za to, že rozhodnutí správce poplatku nemá zákonné náležitosti – nebyl řádně označen orgán, který rozhodnutí vydal, z výměru není zřejmé, komu byl poplatek vyměřen, výrok ani odůvodnění nebyly dostatečně konkrétní, odůvodnění bylo neurčité, nesrozumitelné a rozporuplné (zánik poplatkové povinnosti byl v rozhodnutí stanoven jinak než ve vyhlášce č. 9/2010) a poučení o splatnosti bylo nesrozumitelné. Konkrétní výše vyměřeného poplatku byla chybná, jelikož správce špatně vypočítal částku za dvě zařízení, která poplatku nepodléhala po celé období. Pouze na základě ohlášení s výhradou nebylo dle žalobce možné poplatek vyměřit. Pokud bylo dalším důkazem šetření, měl o něm být proveden úřední záznam nebo sepsán protokol. Jestliže měl správce poplatku pochybnosti o výši poplatku, měl postupovat dle § 43 zákona o správě daní a poplatků. Žalobce rovněž zpochybnil správnost a zákonnost vyhlášky č. 9/2010.

[43] Možno uzavřít, že správce poplatku se dopustil procesního pochybení, které mělo za následek to, že se žalovaný nemohl zabývat všemi odvolacími námitkami. Tato skutečnost

zatižila napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[44] Výše uvedený důvod nepřezkoumatelnosti se vztahuje na odvolací námitky uplatněné v doplnění odvolání a bude na žalovaném, aby se jimi po vrácení věci zabýval. Ostatní oddělitelné právní otázky, které v napadeném rozhodnutí byly k původním odvolacím námitkám řešeny, a které mají význam pro další řízení, soud přezkoumal (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[45] Jádrem sporu v souzené věci představoval především výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedený v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Podle žalobce takové zařízení vůbec nepodléhá zpoplatnění místním poplatkem, neboť chybí kompetence Ministerstva financí jiné technické herní zařízení povolit. Dále dle žalobce jím provozované interaktivní videoloterní terminály vůbec nespádají pod pojem „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích.

[46] Soud považuje za nutné nejprve upozornit na to, že není možné směšovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom na tom, provádí-li se hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění uvedeného v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterního systému (jehož součástí jsou koncové interaktivní videoloterní terminály). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

[47] Pokud Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru neuvedenou v části první až čtvrté zákona o loteriích, pak je jeho povinností vyplývající z § 50 odst. 3 tohoto zákona přiměřeně použít ustanovení části první až čtvrté citovaného zákona. To mj. ve vztahu k obsahovým náležitostem takového povolení znamená přiměřenou aplikaci ustanovení týkajících se obsahových náležitostí povolení povolujících loterie nebo jiné hry uvedené v části první až čtvrté zákona o loteriích, včetně např. schválení herního plánu, schválení umístění (jiného technického) herního zařízení apod. Nelze proto souhlasit s žalobcem v tom směru, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterie nebo jiné podobné hry, ale nikoliv již jiného technického herního zařízení nebo jinak pojmenovaného koncového zařízení. Ministerstvo financí totiž podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích žalobci povolilo provozování loterie a jiné podobné hry, a to prostřednictvím centrálního loterního systému, jenž je tvořen centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a připojenými koncovými interaktivními videoloterními terminály. Jestliže tedy Ministerstvo financí povolilo provozování loterie nebo jiné podobné hry prostřednictvím centrálního loterního systému, lze argumentací *a maiore ad minus* dojít k závěru, že současně povolilo i jejich provozování prostřednictvím jednotlivých koncových interaktivních videoloterních terminálů, resp. že povolilo provozování těchto videoloterních terminálů jako takových. Jejich provozování a umístění navíc ministerstvo v druhé části výroku tohoto rozhodnutí i schválilo.

Významový rozdíl slov „povoluje“ a „schvaluje“ je v této souvislosti minimální a důležitý je faktický dopad těchto povolení Ministerstva financí, tedy že subjekt může provozovat loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím technických herních zařízení za konkrétních podmínek na konkrétních místech.

[48] Lze tak jediňe potvrdit, že Ministerstvo financí je oprávněno povolit loterii nebo jinou podobnou hru provozovanou prostřednictvím centrálního loterního systému, potažmo pomocí jednotlivých terminálů, jak ostatně potvrdil i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, publ. pod č. 202/2011 Sb. (N 110/61 SbNU 625; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž v odst. 46. a 47. konstatoval, že je *„přípustné, aby obec, pociťuje-li takovou místní potřebu, regulovala obecně závaznou vyhláškou vydanou podle § 50 odst. 4 loterijního zákona ve spojení s § 2 písm. e) téhož zákona umístění i ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu), případně dalších přístrojů podobných výherním hracím přístrojům, a to jako součástí širší množiny přístrojů, k jejichž provozu vydává povolení Ministerstvo financí podle § 50 odst. 3 loterijního zákona. [...] Vydáním obecně závazné vyhlášky obec nikterak nezasahuje do vlastní rozhodovací pravomoci ministerstva, které je kompetentní v případě innominátních loterií a jiných obdobných her, tj. zařízení, která nesplňují definici podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, avšak současně jsou těmito zařízením podobná, posoudit splnění všech požadavků vyplývajících z části první až čtvrté zákona, jak mu ostatně ukládá § 50 odst. 3 loterijního zákona.“*

[49] Ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zpoplatňuje výherní hrací přístroj a jiné technické herní zařízení. Dle § 17 zákona o loteriích se výherním hracím přístrojem rozumí kompaktní, funkčně nedělitelné a programově řízené technické zařízení s ovládáním určeným pouze pro jednoho hráče. Jiné technické herní zařízení již v zákoně o loteriích definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné vlastnosti. Koncový interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[50] V daném případě je tedy nutno považovat za „jiné technické herní zařízení“ takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a z pohledu funkční nedělitelnosti je schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

[51] Zde lze opětovně odkázat na již výše citovaný náleze ve věci *„Obecně závazná vyhláška města Chrastavy“*, v němž Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, *„že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící témuž účelu“*. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku.

[52] Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku, tedy za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, považovat každý Ministerstvem financí povolený (schválený) koncový interaktivní videoloterní terminál, který je součástí centrálního loterního systému, přičemž v rámci napojení na jeho centrální jednotku je schopen realizovat celý herní proces.

[53] V této souvislosti nelze opomenout celkový smysl regulace loterií a jiných podobných her. Zákonodárce umožnil obcím, aby mohly ovlivňovat negativní externality vznikající na jejich území. Z tohoto hlediska je důležité, kde jsou umístěny jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály. Hráče zajímá samotná hra, resp. výhra. Skutečnost, že k vygenerování výhry či prohry dojde v samotném automatu či na jiném místě prostřednictvím ostatních složek centrálního loterního systému, již pro něj není žádným způsobem důležitá. Z hlediska poplatkové povinnosti ve vztahu k zákonu o místních poplatcích je nerozhodné, na jakém principu či prostřednictvím jakého mechanismu je povolená loterie či hra provozována.

[54] V této souvislosti lze odkázat i na úmysl zákonodárce při schvalování novely zavádějící předmětný poplatek. K předmětným ustanovením zákona o místních poplatcích nebyla vypracována důvodová zpráva, nicméně ze stenozáznamu pořízeného dne 23. 4. 2010, ze třetího dne 18. schůze Senátu Parlamentu České republiky k senátnímu tisku č. 259 (sedmé funkční období 2008 – 2010, www.senat.cz), vyplývá, jakým způsobem senátor Jaroslav Kubera seznámil Senát se svým pozměňovacím návrhem k novele zákona o podpoře sportu, a jaké důvody k přijetí pozměňovacího návrhu vedly: „[...] *K vlastnímu návrhu. Neříká nic jiného, než vyrovnává situaci na trhu hracích zařízení, kdy v současné době obce dostávají poplatek pouze z tzv. hracích automatů - říkejme jim jednorucí bandítě, to jsou normální přístroje a proti nim stojí videoterminály, kde obce mají minimální vliv, nemohou to omezovat, protože licence dodává ministerstvo financí. Obce, které se pokoušely zabránit hazardu vyhláškami, zabránily normálním automatům a na videoterminály to nemělo vliv. Tento zákon dává videoterminály na stejnou úroveň, jako jsou klasické hrací automaty, a to tak, že dokonce předjímá i tzv. triplexy, které se chystají. To jsou další moderní přístroje, kdy se využije toho, že v zákonu to není řešeno, tak se vymyslí další nový přístroj, který není zákonem pokrytý. Na státní rozpočet to nemá žádný vliv, jen to o něco vylepší příjmy obcí a budou mít možnost podporovat neziskové organizace, případně mladé sportovce. [...]*“

[55] Obdobně tento senátor předmětný pozměňovací návrh obhajoval v Poslanecké sněmovně Parlamentu České republiky, jak vyplývá ze stenoprotokolu ze 79. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 18. 5. 2010, ke sněmovnímu tisku č. 756 (páté období, 2006 – 2010, www.psp.cz): „[...] *Tento zákon nedělá nic jiného, než že sjednocuje poplatek u normálních hracích automatů s poplatkem u videoterminálů bez ohledu na to, že na videoterminály dává licenci Ministerstvo financí. Nic jiného v tom zákoně není. Peníze jdou přímo do obcí a jdou přímo do obcí, kde jsou také problémy s automaty a videoterminály. [...]* Takže já vás prosím o podporu tohoto zákona, který nic neriskuje. Pokud někdo má nějaké právní rozборы, my jsme tam ošetřili i všechny další triplexy, kvartlexy a další automaty, které v budoucnu přijdou, o kterých teď ještě ani nevíme, co technici vymyslí. Takže ony všechny jsou tam pokryté a není to nic jiného, než jestli se platí 5 tisíc u automatu normálního, tak se bude platit 5 tisíc u videoterminálu. Nic jiného tento zákon neobsahuje. [...]“

[56] Vzhledem k tomu, že zákon o loteriích je více než dvacet let starý právní předpis, který byl do doby přijetí předmětné novely (zákon č. 183/2010 Sb.) pouze jednou zásadně novelizován, je zřejmé, že tento právní předpis již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiných podobných her i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace činila značné aplikační problémy jak

provozovatelům, tak státní správě a obcím. Z výše citovaného odůvodnění senátora Kubery jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videoterminál“ platilo stejně jako za každý „automat“.

[57] V daném případě žalobce provozoval povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a toto „jiné technické herní zařízení“ bylo povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákona o loteriích). V případě žalobce tak byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo možno každý jeho povolený koncový interaktivní videoloterní terminál centrálního loterního systému subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[58] V této souvislosti je nutno označit za nedůvodný obsáhlý žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, jíž byl novelizován zákon o místních poplatcích. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárního procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[59] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se se závěrem Ústavního soudu ztotožnil, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[60] Žalobce dále poukazoval na neurčitost a nesrozumitelnost vyhlášky č. 9/2010, na jejímž základě bylo o poplatku rozhodnuto, a též na to, že tato vyhláška upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Uvedl, že obecně závazná vyhláška nemůže vyžadovat místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle jiného právního předpisu, neboť pro tento poplatek chybí zákonný podklad. Jak vyplývá z výše uvedeného, tento závěr soud nesdílí, předmětná vyhláška byla v souladu s § 14 zákona o místních poplatcích vydána k regulaci výběru místních poplatků dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

[61] Žalobce dále zpochybňoval závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010. Zde je však nutno uvést, že z rozhodnutí žalovaného, ani z platebního výměru není patrné, že by správní orgány z tohoto sdělení vycházely. Je tak nadbytečné činit z jeho obsahu předmět sporu. Ostatně obsah pojmu „jiné technické herní zařízení“ je předmětem tohoto rozsudku jako celku.

[62] V souvislosti s tímto sdělením a vyhláškou č. 9/2010 pak žalobce učinil spornou též otázku, zda místnímu poplatku podléhají již jiná technická herní zařízení povolená nebo zda tato musí být fakticky provozována.

[63] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky lze z tohoto usnesení vycházet i v nyní souzené věci.

[64] Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích, patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v daném případě nebylo.

[65] Dle čl. 2 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako dle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Dle jejího čl. 6 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem vydání povolení* k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí a zanikala dnem trvalého ukončení jejich provozu.

[66] V ustanovení čl. 4 sice vyhláška poněkud nelogicky váže ohlašovací povinnost na uvedení jiného technického herního zařízení do provozu, z toho však nelze nijak dovodit, že by s tímto okamžikem měl být spojen moment vzniku poplatkové povinnosti, který je zcela jednoznačným způsobem identifikován v čl. 6. Je zřejmé, že tvůrce dotčeného právního předpisu vycházel z nepodloženého názoru, že provozovatelé žádají o vydání povolení jiného technického herního zařízení za účelem jeho okamžitého uvedení do provozu

a nepředpokládal tak větší časové prodlevy mezi vydáním předmětného povolení a zprovozněním jiného technického herního zařízení. Nedostatečným rozlišováním mezi pojmy *provozování* a *povolení* jiného technického herního zařízení tak sice do vyhlášky vnesl prvek určité legislativně nevhodné nepřesnosti, nikoli však v míře, která by měla vliv na její srozumitelnost a předvídatelnost.

[67] Vycházel-li pak tvůrce dotčeného právního předpisu z jistého ztotožnění pojmů *provozování* a *povolení* též v čl. 5 vyhlášky, lze opět uzavřít, že tato nepřesnost nemohla mít vliv na jednoznačné stanovení vzniku poplatkové povinnosti v čl. 6. Vyměření poplatku v poměrné části v případě, kdy jiná technická herní zařízení budou *provozována* po dobu kratší než tři měsíce, je nutno chápat právě ve smyslu čl. 6 vyhlášky tak, že vyhláška citlivě pamatuje na situace, kdy časový interval mezi vznikem a zánikem poplatkové povinnosti nebude beze zbytku dělitelný třemi měsíci, či jinak řečeno, na situace, kdy ke vzniku nebo zániku poplatkové povinnosti dojde jindy, než v první, resp. poslední den příslušného čtvrtletí.

[68] Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 9/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za každý *povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

[69] Dále žalobce poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, který se zabývá vyměřováním správních poplatků z provozování loterií a jiných podobných her povolených dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Skutečnost, že předmětem správního poplatku je povolená loterie či hra jako celek však nemění ničeho na závěru, že předmětem místního poplatku dle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích jsou jednotlivá jiná technická herní zařízení. Současně předmětný návod nijak nerozporuje závěr, že v rámci povolování loterií a jiných podobných her dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích ministerstvo v jednotlivých rozhodnutích povoluje provozování těchto her a loterií prostřednictvím konkrétních herních zařízení.

[70] Lze uzavřít, že správní orgány při vyměřování předmětného místního poplatku obecně postupovaly v souladu s právními předpisy, a jestliže byl takový postup rovněž v souladu s uvedenými pokyny Ministerstva financí, tím lépe pro právní jistotu žalobce.

[71] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je obecný a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje. Nicméně jak bylo uvedeno výše, lze pomocí interpretace dojít k závěru, že konkrétní zařízení musí mít určité vlastnosti, aby pod tento pojem spadalo. Jak již bylo zmíněno, zákonodárce úmyslně zvolil takový obecný pojem, pod který bude možné v budoucnu podřadit i nově vzniklá zařízení sloužící ke stejnému účelu jako „klasické“ výherní hrací přístroje. Zařízení žalobce (interaktivní videoloterní terminály) tyto vlastnosti splňovala, a byla proto správně zpoplatněna. Jiným výkladem nebylo možné dospět k závěru, že zařízení žalobce poplatku nepodléhá, a tedy ani nebyl v dané věci prostor postupovat v pochybnostech ve prospěch žalobce (*in dubio pro libertate*). Správce poplatku nebyl povinen v odůvodnění rozhodnutí tuto zásadu nějak podrobně rozebírat a žalovaný se s námitkou řádně vypořádal obdobně jako zdejší soud.

[72] Přes shledané procesní vady, které vedly ke zrušení rozhodnutí žalovaného, nutno závěrem ještě uvést, že obecně vzato vyměřily správní orgány místní poplatek v souladu s právními předpisy, a nemohly tak pouze tímto vyměřením porušit zásadu legality či zneužít

pravomoci. Tím spíše pak nelze dospět ani k závěru o nicotnosti jejich rozhodnutí z důvodu nedostatku právního podkladu.

[73] *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý povolený koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímo potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i argumentační závěry správce poplatku a žalovaného.

[74] Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her. Přesto i po této novele výpočet dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení (§ 41b odst. 3, 4 zákona o loteriích) vychází z filozofie povoleného koncového interaktivního videoloterního terminálu coby jednotlivého herního místa, přičemž pro pevnou část dílčího základu odvodu z výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení je rozhodný počet dnů, ve kterých byl každý z těchto přístrojů a zařízení povolen a nikoli provozován.

VI. Závěr a náklady řízení

[75] Po provedeném řízení soud shledal, že z výše uvedených důvodů bylo rozhodnutí žalovaného vydáno v řízení, v němž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Toto porušení mělo za následek, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Proto zdejší soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především by měl za zachování

všech procesních pravidel vypořádat všechny řádně a včas uplatněné odvolací důvody, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí správce poplatku.

[76] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 21. 3. 2011) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 2 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu